

Máme žít naplno s Ježíšem

Tomáš Hoffmann, kněz, který byl 6 let spirituálem biskupského gymnázia, potom, jako vojenský kaplan, se zúčastnil misi v Iráku a hlavně do těchto dní 19 let doprovázel mladé v Královéhradecké diecézi jako vedoucí Diecézního centra života mládeže Vesmír – místa, kam mladí jezdí nejen za kamarády, ale také načerpat duchovní povzbuzení a společně prožívat víru. V těchto dnech předal vedení a užívá si zasloužené dovolené. Ale věřím, že jeho cesta v doprovázení nekončí, i když zatím nevíme, kde a jak bude pokračovat.

► Tomáš, pojďme se vrátit do tvých mladých kněžských let. Jaká byla tvoje služba v armádě? Moje služba v armádě trvala necelých pět let. Byl jsem kaplanem královéhradecké posádky, z čehož velkou část tvořili lidé zaměstnaní na tehdejší Vojenské lékařské akademii, dnes Fakultě vojenského zdravotnictví Univerzity obrany. To znamená, že to byli vysokoškoláci, a tedy z velké části ještě mladí lidé... pokud bereme mládež do 26 let. Když jsem byl na druhé misi v Iráku – na jaře roku 2004 s jednotkou vojenské policie – tak to byli opět většinou kluci do 26 let. Takže i v armádě jsem pracoval v podstatě s mládeží. I když to byli už zaměstnanci armády a já byl jejich „padro“ – dalo by se říci „firční“ kaplan.

► Co si pod tím mám představit?

To znamená, že to nebylo prioritně o tom vysluhovat svátosti, protože těch, kteří praktikovali víru tak, jak to říkáme a vnímáme – tzn. že přijímali svátosti – nebylo mnoho. Bylo to spíše o tom být k dispozici pro rozhovor... o životě, i o duchovních věcech. To se samozřejmě do jisté míry překrývalo se službou psychologa. Ale je rozdíl mezi duchovním životem a psychikou. To jsou dvě odlišné věci, které k sobě sice mají blízko a jsou součástí lidského života, ale není to totéž.

Být na Vesmíru znamenalo sloužit mladým

► Pak jsi tedy přešel do Centra mládeže, kde je úplně jiný režim a styl práce a také úplně jiné složení mladých, pro které jsi k dispozici. Byl to šok? Byla to změna. To určitě. V armádě bylo vše dané – moje role, moje zařízení i kompetence. Ale když jsem přišel do Centra života mládeže – „Na

Vesmíru“, jak říkáme, tak to znamenalo starat se o všechno. Shánět lidi do týmu, tento tým pak budovat (každý rok je jiné složení) a v něm sloužit mladým, kteří přijížděli. Také bylo mým posláním spolupracovat s vikariátními kaplany pro mládež v diecézi, kterých je celkem 13, a ti mají své další spolupracovníky – zástupce. Paralelně s tím jsem byl samozřejmě taky farářem v Deštném. Opravdu jsem se nechtěl

► Co ti pomáhalo to všechno zvládnout a být stále pozitivní a otevřený?

Vídel jsem a vidíme všichni, že tato práce – služba, má veliký smysl. To motivuje a dává sílu. Pak samozřejmě život a služba v týmu. Bez týmáku, mladých lidí, kteří jdou na rok až dva sloužit za minimum, by to nešlo. Pro mne pak ještě je zásadní skutečnost, že mám kněžské společenství. Jak přímo na Vesmíru s o. Jeridou Barborkou, tak i s některými dalšími kněžími, se kterými se pravidelně scházím. Mluví se sport, to mi též pomáhá.

A samozřejmě modlit se, žít duchovně, osobně každý i dohromady.

Jsem svobodní, můžeme si vybrat cestu, kterou chceme

► Ve Vesmíru jsi žil v týmu lidí. Je to takové družná rodina. Vzpomínáš na svojí rodinu?

Jsem z krásné věřící rodiny. Někdy nám odešla maminka a podle mě je svatá. Spole s mými křesťanskými bratry jsme měli v rodině obrovský příklad křesťanského života. Proto mě ani nikdy nenapadlo jít nějakou jinou cestou než křesťanskou. A šlo jen o to najít to svoje místo. Rodiče nás vedli k vědomí, že jsme svobodní, můžeme si vybrat co chceme, ale že Pán Bůh nás k něčemu vybívil a k něčemu nás zve – nenutí. Maminka nám občas říkala, abychom se modlili za své povolání, za své životní partnerky, manželky. A protože jsme čtyři synové, zmínila občas také, že je taky možné, že Pán Bůh někoho z nás volá ke kněžství, to znamená k celibátu a k tomu, dát se Pánu Bohu ceka. Ať prý nasloucháme a modlíme se za to. Já to byl, kdo jsem si tehdy říkal: „No to je skvělý, že jsme čtyři, to nepadne na mě.“

► Mohl by ses s námi podělit o svůj příběh cesty ke kněžství?

Je pravdou, že jsem se do svých dvaceti let trochu kněžství bránil. Měl jsem představu hezká, inteligentní, hodná, milující ženy a čtyř dětí... protože jsem to zažíval doma a bylo to prostě to nejlepší. No ale... viděl jsem také život našeho skvělého pana faráře a díky tomu, že jsem byl v kontaktu s Hnutím Fokolára, poznával jsem řadu kněží, kteří mě fascinovali tím, že to jsou šťastní realizovaní muži, že jejich život dává smysl, i když nemají manželku a děti.